

har Ejendomsraadighed over de paagældende Arealer. Skytset indgaar i Artilleriets Skytsbeholdning. — *Garderhøjfortet* afleveres, efter at Fortet er desarmeret, til det af »Den frivillige Selvbeskatning til Fædrelandets Forsvar« beskikkede Nævn, der faar fri Dispositionsret over Fortet med tilhørende Grund, dog med den Begrænsning, at Fortet ingen Sinde maa anvendes som Fæstningsværk, alt i Overensstemmelse med Selvbeskatningens Gavebrev af 8. August 1892. — *Fæstningsartilleriregimentet ophæves* fra den 12. Maj 1920. Den i Hærloven af 30. September 1909, § 234, fastsatte Oprettelse af en ny selvstændig Artilleriafdeling paa Sjælland samtidig med Nedlæggelsen af Fæstningsartilleriregimentet skal ikke finde Sted. Antallet af Befalingsmænd ved Artilleriet og de med dem ligestillede af Hærens tekniske Korps indskrænkes efterhaanden, som Afgang finder Sted, til det Antal, der i Henhold til Hærloven er normeret henholdsvis for Artilleriet og for Hærens tekniske Korps, naar Fæstningsartilleriregimentet nedlægges, uden at der oprettes en ny selvstændig Artilleriafdeling.

I Motiverne til Lovforslaget — der vedtoges, som det var forelagt, blot med en Udskydelse af Datoen for Fæstningsartilleriregimentets Ophævelse fra 1. April 1920 til 12 Maj s. A. — anføres, at et af Forsvarsministeren i den militære Afviklingskommission fremlagt Udkast har været forelagt Rigsdagens Partier, at det radikale Parti og Socialdemokratiet tiltraadte Udkastet, at Venstre ikke kunde tiltræde en foreslaaet Nedlæggelse nu af forskellige Kyst- og Søforter (Taarbækfortet, Hvidørbatteriet m. fl.), medens Partiet i øvrigt kunde tiltræde Udkastet, og at det konservative Folkeparti maatte modsætte sig Nedlæggelsen af Københavns Søbefæstning og Ophævelse af Fæstningsartilleriet, medens Partiet vel maatte antage, at Landbefæstningen havde mistet sin hidtidige Betydning som Hovedled i Landets Forsvar, men at Partiet ikke formaar at „indse, at denne Sag nu pludselig skulde have saa stor en Hast, saa meget mindre som den foreliggende ugunstige Finans-Situation turde være alt andet end egnet til at bebyrde Statskassen med de store øjeblikkelige Udgifter, som Demoleringen vil medføre uden Udsigt til nogen Erstatning for Udgiftstabet“. Ministeriet har derefter „for at fremme Sagen anset det for rigtigt at indskrænke Forslaget til de Anlæg, om hvis Nedlæggelse der paa nærværende Tidspunkt efter de givne Svar kan ventes Enighed mellem Folketing og Landsting“. — Saavel i Folketinget som i Lands-